

déli moji polivi, hladeči mu pekoče rane; mirneje je sopal, in oči so se živo gibale v jamicah. A izraza v njih ni bilo najti.

Srpo ga je gledal Španjol, stojé pred njim in pol odprtih usten pričakovaje trenutka, ki mu naznani, da je zopet zbrano v tem izpitem telesu toliko sile, da priklene nase bežečo dušo vsaj za trenutke še, ko ji zastavi usodno vprašanje . . .

V veži nad stopnicami je buknil hrupen ropot, in doneč glas je zazvenel:

„Pozor! — Luč! — En avant, djado Ilija! Vive la guerre!“¹⁾

Vrata, ki so se bila sama zaslonila, so se pod težkim sunkom odprla na stežaj, in v njih se je pojavil Francoz s puško in bajonetom v rokah — kakor vojak pri naskoku; za njim je tožno molel v klet Ilijin pihalnik. Obličja Julesovega radi teme sicer nisem mogel dobro razločiti, a toliko sem spoznal, da je nakrat postalo precéj kislo . . . (Da ni nekaj prav tam gori, je pričal skrivnostni molk.) No, ko je sedaj, naglo prekoračivši stopnice, dospel v svet sveče, so mu bile poteze nabrane v jezne gube, in pogled njegov, ki je šinil name, ni bil baš ljubezniv.

„Izdajstvo!“ je siknil in se upognil čez ranjenca.

Tedaj pa sem čudom zapazil, da so bile njegove hlače na onem delu, s katerim sedamo, čez in čez okrvavljene.

„Vi ste ranjeni, monsieur?“ sem ga vprašal, primši ga za roko.

„Te proklete črepinje!“ del je rezko in se z dlanjo potipal na mestu nesreče.

„Rakijca se je maščevala, gospodine!“ dahnil mi je na uho Ilija, katerega nos je bil višnjevo otečen in brez vsake pravilne oblike, ter potuhnjeno zarežal.

„Kaj pa je tvojemu nosu?“

„Hudo me boli, gospodine! Neka zgaga, prihrumevša iz te kolibe, se je zakadila vanj s svojo neumno čelado in mi ga zmečkala. No, rakijca ga že zopet pogladi“, dostavil je dobrovoljno in si ga jel mazati z rakijo, katere mu nikdar ni nedostajalo.

„O, djado Ilija, i tvoja škodoželjnost se je maščevala!“ sem si mislil in se obrnil k Julesu, nemo zročemu na Grka:

„Kake črepinje ste ménili, monsieur? Morda one kognakove steklenice?“

„Kajpak. Sédel sem naravnost nanje, da so se mi zapičile meter globoko, in tega ste krivi vi, ki podite sovražnika iz trdnjave, čeprav bi ga lahko zajeli . . . Saj je tudi bil zbok vaše nečuvvene prebrisanosti veselja ves iz sebe in rogal se je naposled celó

Skrivalica.

Risal F. D.

¹⁾ Živela vojna!

„Dom in svet“ 1898, štev. 18.